

Per JesusR el dl., 11/02/2019 - 12:16

Quan has arribat al coll has parat la moto, i els teus ulls han anat contemplant els pics nevats i els boscos immensos. Ja feia molta estona que tenies ganes de parar. Les voltes inacabables i el trànsit que anava cap avall no et permetien mirar massa lluny. Però ara, que hi ha una explanada, un mirador fantàstic, ara és l'hora, sí, una hora cercada, somiada i present.

Ja fa una estona que estàs contemplant mentre el vent és fred. I a poc a poc, com aquella pluja que va caient de forma rítmica, la teva atenció va fent un pas del que és exterior al que és interior. De la bellesa i grandiositat d'un paisatge formidable a la intimitat d'un cor que des de fa temps està massa neguitós.

Desig de Déu. Massa dies de foscor i de buidor. Ara, en aquesta llum de vida i harmonia, és com si Ell et digués: "No ho veus com n'és, de gran, aquesta natura, quieta i sempre activa? No et diu res de Mi? Ja que no em trobes dintre teu, i si mires cap a fora, a on soc? Aquí, soc en tu i en tot."

Oh, quin desig que sento de trobar-te, Senyor! I és que fa massa dies que estic atabalat, absolutament tancat en la vitrina del meu ego, i tan sols recullo neguit i buidor. Ja puc donar voltes i més voltes, anar esdevenint un triomfador en el que faig, ja puc relacionar-me cada dia amb gent que em considera... que sé molt bé que si Tu em manques em falta el més important, allò essencial, la vida amb sentit i la pau profunda. Em fas falta, Déu; et necessito com l'aire que respiro.

Abans no comenci a caure el dia, tornes a la moto i, mentre t'estàs posant els casc i els guants, t'adones del canvi. Li has pregat, has callat, has plorat, i Ell t'ha envoltat amb aquella abraçada interior tan primordial i necessària per tirar endavant.
